

Sygn. akt IV P 122/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Górską

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 r. w Człuchowie

sprawy z powództwa I. M.

przeciwko M. A.

o wydanie świadectwa pracy i ekwiwalent za urlop wypoczynkowy

1. Uchyła wyrok zaoczny z 9 lutego 2017 r. w części w punkcie 1 i 3 i umarza postępowanie co do zobowiązania do wydania świadectwa pracy,
2. Utrzymuje w mocy wyrok zaoczny z 9 lutego 2017 r. w punkcie 2,
3. Nakazuje ściągnąć od pozwanego M. A. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Człuchowie kwotę 123 zł tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt IV P 122/16

UZASADNIENIE

Powódka I. M. wniosła przeciwko pozwanemu M. A. o wydanie świadectwa pracy za okres zatrudnienia od 4.05.2014 r. do 30.04.2016 r. i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 2.459,53 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż 30.04.2016 umowa o pracę została rozwiązana, z upływem czasu, na który była zawarta. Pozwany w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z powódka, pomimo ustawowego obowiązku, nie wydał jej świadectwa pracy oraz kopii wszelkich akt osobowych związanych z zatrudnieniem. Ponadto, pozwany nie dokonał na rzecz powódki wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w roku 2015 w wymiarze 20 dni i 2016 roku w wymiarze 9 dni, w wysokości łącznej 2 459,53zł. Pozwany pomimo otrzymania pisma powódki dotyczącego wydania świadectwa pracy i wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za urlop nie ustosunkował się do niego, ani też nie wykonał zobowiązań w nim określonych.

Sąd na rozprawie 9.02.2017 r. wydał wyrok zaoczny zgodnie z żądaniem powódki.

Pozwany w sprzeciwie od wyroku zaocznego wniósł o oddalenie powództwa w całości i podniósł, iż powódka nie wykazała swoich roszczeń a świadectwo pracy wydał powódce 4.05.2016 r.

Powódka na rozprawie 20.04.2017 r. cofnęła powództwo o wydanie świadectwa pracy, z uwagi na okoliczność, iż 4.05.2016 r. otrzymała świadectwo pracy.

Pozwany wyraził zgodę na cofnięcie powództwa w zakresie wydania świadectwa pracy.

Sąd ustalił ci następuje:

Powódka I. M. była zatrudniona u pozwanego M. A. na podstawie umowy o pracę na czas określony od 5.05.2014 r. do 30.04.2016 r. na stanowisku animatora dziecięcego, opiekuna.

(dowód: umowa o pracę k.46).

Powódka otrzymała świadectwo pracy od pozwanego 4.05.2016 r. świadectwo .

(bezsporne).

Powódka posiada wykształcenie wyższe i ponad dwuletni staż pracy staż pracy.

(dowód: kwestionariusz osobowy k.38, świadectwa pracy k. 35, 40, 42).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozostało do rozstrzygnięcia jedynie roszczenie o ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy.

Powódka ze względu na wykształcenie i staż pracowniczy nabyła prawo od urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni roboczych rocznie stosownie do przepisu art. 154 k.p. i 155 k.p.

Na pracodawcy spoczywa obowiązek udzielenia pracownikowi urlopu wypoczynkowego w tym roku kalendarzowym, w którym pracownik uzyskał do niego prawo (art. 161 k.p.).

W przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny (art. 177 § 1 k.p.).

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego, iż z dniem rozwiązania stosunku pracy prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop. W tym też dniu rozpoczyna bieg termin przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane w naturze, a nieprzedawnione urlopy wypoczynkowe.

Prawa do ekwiwalentu pieniężnego z urlopu wypoczynkowy analogicznie jak prawa do wynagrodzenia nie można się skutecznie zrzec (art. 84 k.p.).

Dodatkowo stosownie do treści 163 k.p. urlopy powinny być udzielane zgodnie z planem urlopów albo w porozumieniu z pracownikiem.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego, iż pracodawca powinien prowadzić imienną listę (kartę) wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń majątkowych związanych z pracą wypłaconych pracownikowi. Na pracodawcy spoczywa ciężar wykazania, iż wypłacił pracownikowi wynagrodzenie (por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z 2007-11-20, II PK 81/07, O.: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2009, Nr 1-2, poz. 5, str. 18).

Zatem ciężar udowodnienia udzielenia powódce urlopu wypoczynkowego w 2015 r. i 2016 r. i wypłaty jej całości ekwiwalentu pieniężnego za okres zatrudnienia spoczywał na pozwanym (art. 6 k.c.).

Pozwany mimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu nie wykazał, iż powódka wykorzystała urlop wypoczynkowy za okres zatrudnienia w całości i by wypłacił powódce należny ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Pozwany nie wykazał też w toku procesu, iż w porozumieniu z powódką udzielił jej urlopu wypoczynkowego ani nie przedłożył planów urlopu powódki ani jej ewidencji czasu pracy.

Zatem twierdzenia powódki, iż nie wykorzystała urlopu wypoczynkowego w wymiarze 20 dni za 2015 r. i 9 dni za 2016 r. oraz, że nie otrzymała ekwiwalentu pieniężnego za powyższy urlop wypoczynkowy zasługują na uwzględnienie.

Należy też podzielić, pogląd Sądu Najwyższego, iż o braku przesłanki prawa do ekwiwalentu określonego w art.171 § 1 k.p. jaką jest niewykorzystanie przysługującego urlopu nie świadczy jeszcze, sam przez się, fakt wyznaczenia urlopu przez pracodawcę. Istotne jest bowiem ustalenie, czy pracownik faktycznie z urlopu udzielonego w wyznaczonym przez pracodawcę terminie skorzystał, czy też zachodziły okoliczności usprawiedliwiające odmowę lub uniemożliwiające skorzystanie z urlopu (vide: wyrok SN z 7.05.2008 r. II PK 313/07).

Znamienne jest, iż pozwany przyznał nie tylko, iż nie prowadził ewidencji czasu pracy powódki ale i nie sprawdzał i nie weryfikował urlopów pracowników ani nie prowadził ewidencji urlopów.

Natomiast zgodnie z treścią przepisu art. 149 § 1 k.p. w zw. z art. 94 pkt. 9a k.p. pracodawca ma obowiązek prowadzić ewidencję czasu pracy pracowników.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie art. 347 k.p.c. uchylił wyrok zaoczny z 9.02.2017 r. w pkt. 1 i 3 i na podstawie przepisu art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie co do powództwa o zobowiązanie do wydania świadectwa pracy oraz utrzymał wyrok zaoczny w punkcie 2 zasądzający na podstawie przepisu art. 171 k.p. na rzecz powódki kwotę 2459,53 zł z tytułu ekwiwalentu pieniężnego za 20 dni za 2015 r. i 9 dni za 2016 r. wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie stosownie do przepisu art. 481 k.c. od dnia wniesienia powództwa.

O kosztach sądowych sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c.